

ÖYKÜ

Fatma COŞKUN ÖKSÜZ

BABAMA MEKTUP

Temmuzun kavurucu sıcaklığında kazma kürek çalışan bir adam, mimik hareketlerine bakılırsa, yoğun, yorgun ve içinden çıkamadığı karmaşık duygular içinde. Yüzünü yakan güneş, kırıştırdığı için esmerleşmiş, kırıksıklar arasında beyaz çizgiler oluşmuş. Onun mutlu olduğu anıları anlatırcasına. Küçük yeşil gözleri zihninden geçenlere göre ıslıl ıslıl hayat dolu. Onu yıldırılmaz hiçbir güçlük. Bazen de solgun mutsuz dünyayı sırtında taşıyormuşçasına, mesai yok. Yani ne zaman iş başlar biter, vakti saati belirsiz. Gece komşunun getirdiği bir haberle sıcak yatağından kalkar. Tam da vücudunun sızlamaları dinmişken. Çevik bir hareketle iş elbiselerini giyer. Çünkü hayat çok şey ister insandan.

Çocuklar, ahh çocuklar! Her şey onlar için değil midir? Hayata tutunmanın mutlu olmanın yollarından biri tatlı gülen bir çift göz yarım yamalak söylenen istekler, beklentiler. Neyse diyor adam kendi ayakkabılarını giyip gecenin karanlığında. Yorgun bir gecenin ardından sabah sobada yapılan çöreklerin mis kokularıyla uyanan ev halkı kahvaltı yapıyor. Annenin gayreti görülmeye değer doğrusu. Acele acele çörekleri yapıyor. Dikkat ve itina ile fazla değil yetecek kadar israf olmasın değil mi?

Hayat şartları ağır. Hele de elinden emekliyse insan! bu deyim çok duymuşuzdur. Şöyle düşünersek: İnsanlar neler başarıyor. Ne zorluklar aşıyor. Mutlu olmayı biliyor. Asıl mutluluk, zenginlik bu olsa gerek.. Annenin kişi başına yaptığı çörekler, iştahla yeniyor. Yanında sobanın küllüğünde pişen soğan ve patateslerle birlikte. Üç göz evleri, altı çocuk, anne ve baba sekiz kişiler.

Onların konuştukları paylaştıkları o kadar çok şey var ki; bunların en önemlisi, babanın çabalaması, zorlukları başarırken herkesin ona destek olmaya çalışması. İki küçük kız ellerindeki metal leğene, bahçeyi adım adım olaşarak topladıkları odun kabukları dal çalı çırpıyı dolduruyorlar. Ne anneleri böyle bir şey istiyor onlardan ne babaları, Haberleri bile olmuyor. Altı yedi yaşlarındaki bu iki küçük kız bu yaşta anlamışlar hayatın zorluğunu, paylaşmayı, destek olmayı. Az şeylerle mutlu olmayı. Aralarında bir yaş olduğu için bebekliklerinden bu yana birlikte yatırmış anneleri onları, koyun koyuna. Yumurtayı bile bölüşmüşler. Altı ve yedi yaşlarında bile aynı yatağı paylaşıyorlar. Onlar bebekken öğrenmişler paylaşmayı, azı çoğa saymayı.

Büyük abi yaz tatili boyunca tatlı sattığı için kavrulmuş suratı güneşten. Burnu çillenip derisi soyulmuş. Hiçte şikayetçi değil. Çünkü okula başladığında yepyeni ayakkabıları önlüğü olacak. Yağışlı havalarda lastik ayakkabı, güneşli havalarda kundurası.. Her şey bir yana çalışıp başarmanın sevinci mutluluğu.. Bir yandan da büyüdükçe zorluklara karşı pişip olgunlaşan kişiliği..İradesi, psikolojisi de oldukça iyi. Çünkü o, kendine çok güveniyor haa... Onun küçüğü olan iki erkek kardeşi, biri berberde çırak öbürü ne iş bulursa yapıyor. En küçüğü bir yaşında, onlar çok şanslı. Çünkü babaları onları rencide edecek, küçük düşürecek işlere hiç

götürmüyor. Yalnız sırtlıyordu ne olursa. Odun taşımak, kum yüklemek traktörün römorkuna. Mutluluk gece karanlığını bile gündüz gibi aydınlatan sonsuz ışık. Mutsuzsan, gündüz gecedan daha zifiri karanlık. Akşam olup ta iş dönüşü eve gelen adam, nasır bağlamış ellerini yıkadıktan sonra ellerinde oluşan derin yarıklara çam sakızı sürüyor Kibrit çöpüyle dokundurdukça kızların küçük ama maneviyatta dev gibi olan yüreklerine batıyordu. Büyük olanın gözleri doluyor içinden. Babam canım babam diyor kendini zor tutuyordu. Sonrada ellerine naylon bağlıyor yumuşasın diye.. Sonra pijamalarını giyiyor kendini atıyor divana inleyerek. Çok yorulmuş belli.. O kadar büyük ki yüreği tıpkı lav püskürten bir yanardağ korkusuz. Cesur inançlı,yorulsa da, yıpransa da mutlu. O demiyor kalbi söylüyor bunları. “Başarıyorum zor olsa da aşıyorum güçlükleri kimseye el açmıyorum mutluyum huzurluyum” Evet evet en güzel sözcüklerle şükrediyor altın kalbi.

O günkü alınan yevmiye konuyor ortaya, alacak verecek hesaplanıyor. Ramazan yaklaşıyor mübarek ay. Biraz farklı olsun istiyor diğer aylardan. Çocukların yemesi içmesi, kendi kendine söyleniyor. Bir kutu helva şeker çay pirinç soğan patates. Sıralıyor çocuklarının sevdiği, daha güzel bir şeyler arıyor anlaşılan. “Allah büyük gün doğmadan neler doğar’ Buna da şükür. Çok şükür zorlukların karamsarlığın karşısında, onu güçlü kılan bu olmalıydı. “ŞÜKÜR” ve azla da mutlu olmayı başarabilmesi.

Çocukluğunda yaşadığı zorlukları, kötü günleri unutmayıp, çocuklarını bu durumlara karşı ne de güzel eğitiyor. Okumamış bir insan olabilir ama yaşadığı zorluklardan hatta mutluluktan bile ders çıkarmış kendine.

İşte

Bu adam benim babam! canım babam. Nasırdan taşlaşmış da olsa pamuk elli babam. Şefkatli babam. Yüreğinde sadece umut, mutluluk barındıran babam. Seni seviyorum.

Tüm babalara.